

عنوان مقاله:

بررسی روایات ترغیب به زیارت سیدالشهدا (ع) در صورت خوف و خطر جانی

محل انتشار:

فصلنامه پژوهشنامه حج و زیارت، دوره 7، شماره 4 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسنده:

محمدجواد صفائی راد - Grade-three student, Qom Seminary; researcher, Department of Medical Jurisprudence, A'eme Athar Jurisprudence Center

خلاصه مقاله:

زیارت حائر حسینی (ع) از افضل طاعاتی است که در روایات ترغیب شدیدی به آن دیده می شود. در طول تاریخ، حکومت های جائر درصدد محو آثار حرم و منع زائران حضرت بوده اند و از سوی مقابل ائمه اطهار: نیز شیعیان را به ترک نکردن زیارت، حتی در صورت خوف و خطر، ترغیب کرده اند. در این مقاله به بررسی فقهی روایی تعارض این روایات با ادله لزوم حفظ جان، ادله ای که احکام ضرری را نفی می کند، ادله تشریح تقیه و ادله نهی از به هلاکت انداختن خود در قرآن در فرض عمومیت ازمانی روایات پرداخته ایم و ادله عامی که مانع اطلاق روایات است را تبیین کرده ایم که در موارد خطر جانی قطعی، اطلاقات حفظ نفس حاکم است، اما در باقی موارد التزام به روایات مزبور اشکالی ندارد. ولی در صورتی که دلالت روایات مزبور را مربوط به همان زمان صدورشان بدانیم، به کلی این روایات از صلاحیت استدلال و تعارض با عمومات وجوب حفظ نفس خارج می شوند و عمومات روایات ترغیب به زیارت حائر حسینی نیز محکوم قواعد عام مزبور خواهد بود؛ در نتیجه تفاوتی بین شخصیه یا حقیقیه بودن این روایات نخواهد بود.

کلمات کلیدی:

Pilgrimage, Haer Husaynī, harm negation rule, the verse of Tahlīka (destruction) in the Qur'an, taqīyah

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1983092>

